

gøre. I alt Fald vil jeg anbefale, at man ikke søger at drage dette Spørgsmaal ind under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag.

Det. Hansen: Jeg formoder, at det ærede Ting er blevet tilstrækkelig oplyst om de Punkter, dette Lovforslag vedrører, derfor skal jeg fatte mig i al Korthed.

Den højtærede Justitsminister (Rump) havde ikke ganske opfattet, hvad mit Hovedpunkt var. Jeg mener, at hvis man vilde give en Lov om disse Forhold, maatte man præcisere, hvad det er, man egentlig vil ramme, ved at fremhæve de Momenter, som gøre de paagældende Forbrydelser særlig farlige og særlig graverende; saa maatte man ikke trække frem enkelte graverende Momenter, som kunne findes i mange andre Slags Forbrydelser, og lade det hele afhænge deraf. Derfor mener jeg, at en Bøllelov, naar en saadan skulde gives, maatte være af en noget anden Bestaafenhed end den, der her foreligger. Men i øvrigt har jeg udtalt, at jeg tror, at vore Domstole efter den bestaaende Lovgivning ere fuldstændig i Stand til og fuldstændig rede til at straffe de Forbrydelser, som ere karakteriserede ved Brutalitet, med tilstrækkelig strenge Straffe. Naar den højtærede Justitsminister sagde — og jeg maa sige med sin sædvanlige Elstbærdighed, siden han brugte det Udtryk om mig — at jeg derved har varetaget Bøllernes Tare, siger jeg: Ja, jeg har udtalt Tillid til Domstolene, og jeg mener, at de Straffe, der staa i det 18de Kapitel, ere tilstrækkelige; hvis den højtærede Justitsminister vil mene, at det er at varetage Bøllernes Tare, maa jeg jo finde mig i det. Hvad nu angaar Soudringen mellem de Tilfælde, der skulle være offentlig Paatale undergivne, og de Tilfælde, der skulle være privat Paatale undergivne, søgte den højtærede Justitsminister at vise, at det Skelneværk, han har faaet frem, nemlig den „rimelige Anledning“, ikke var vanskeligere at anvende end mange andre Tilfælde. Han nævnte f. Eks., at der i Straffeloven skelnes imellem Mord og Manddrab; det er væsentlig Overlæget, det her kommer an paa, og det kan være lige saa vanskeligt at afgøre som dette Spørgsmaal om „rimelig Anledning“. Ja, men det har jo ingen Vanskelighed, naar Sagen er oplyst og skal paadømmes. Om saa Dommeren skal lade Straffen for Mord eller for Manddrab indtræde, det kan være Genstand for en Diskussion i et Dommerkollegium, hvor den ene kan have en og den anden en anden Mening — Resultatet bliver dog, at enten bliver han dømt for Mord eller for Manddrab. Men her er

det noget ganske andet, thi her er Spørgsmaalet: Skal det offentlige overhovedet sætte sig i Bevægelse eller ikke, og skal, naar Sagen endelig bliver oplyst tilstrækkelig, det hele saa ende med den, om jeg saa maa sige, Fiasko, at Sagen bliver afvist og vedkommende henbist til at begynde forfra. Derfor er det af langt større Vigtighed, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Paatale har et virkeligt konstateligt Kriterium at gaa efter, end det er, naar man kommer til den egentlige Paafendelse. — Det samme gjaldt med Hensyn til det Eksempel, den højtærede Minister fremhævede med Hensyn til Bedrageri. Naturligvis, hvis man tiltaler en Mand for Bedrageri, og Domstolene til Slutning komme til det Resultat, at Manden ikke har gjort sig skyldig i Bedrageri, saa bliver han at frifinde; den Sag er ganske simpel. Men her vil man jo have noget andet; selv om man nu her kommer til det Resultat, at Manden har gjort sig skyldig i Vold, endogsaa i strafbar Vold, saa maa man, naar man ikke tør konstatere, at der ikke har været rimelig Anledning, afvise Sagen, og saa skal den begynde forfra ad privat Vej.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Indførelse af Tvangsarbejde skal jeg sige, at det kan jo dog ikke modsiges, at § 180 i Straffeloven, hvor der udtrykkelig henvises til, at det kommer an paa, om Fruentimmerne have Politiets Tilladelse til at gøre noget, er en Paragraf, der slet ikke hører hjemme under de egentlige Forbrydelser; dette Forhold er en ren og stærk Politiforsælselse, saa det er vel egentlig en Festsagelse, at den er kommen ind i Straffeloven; men det kan dog ikke drage Følger efter sig med Hensyn til en saa omfattende Klasse Forbrydelser som dem, vi her tale om, Forbrydelser mod det 18de Kapitel, alle Volds handlinger. Den højtærede Minister fremhævede det som en Mangel i Fattigloven, at der med Hensyn til de Fattiglemmer, der ikke inddømmes ved Domstolene, men som ved Fattigvæsenets Bestyrelser sættes ind, kan man sige, til Tvangsarbejde i en Tvangsarbejdsanstalt, ikke var Udgang til forporlig Revtelse. Ja, det er naturligvis Konsekvensen af den højtærede Ministers Standpunkt. Det gaar ikke an at skelne mellem Tvangsarbejdsanstaltens Indvaanere saaledes, at man siger: I skulle undersøge, om de i sin Tid ere komne herind efter Dom ved en almindelig Kriminaldomstol eller ifølge Fattigbestyrelsens Beslutning. Det er jo ikke det, der afgør, om man bliver nødt til at gribe til dette Middel; nej, det er jo vedkommende Vems Opførelse i Sellen. Det glæder mig, at den højtærede Minister mener, at det alene var